

ние, настоялъ да се помогне на анаманитѣ и испратилъ по голѣмата часть отъ конницата и 1.000 души стрѣлци да нападнатъ картагенцитѣ, които разорявали и грабили земитѣ на анаманитѣ. Картагенцитѣ били разбити, но, като получили подкрѣпление, въ свой рѣдъ разбили римлянитѣ. Тогава самъ Семпроний излѣзълъ изъ лагера си съ всичката конница и лека пѣхота и испудилъ картагенцитѣ. Обаче Аннибалъ не се мръдналъ отъ лагера си, безъ съмнѣние съ цѣль още повече да увеличи буйността и самоувѣренността на Семпрония, и не се излѣгалъ. Семпроний, гордъ отъ издържания успѣхъ, взелъ да мисли за по скоро влизане въ общъ бой съ армията на Аннибала. Напразно Сципионъ го раздумвалъ за това: Семпроний опасующъ се да не бжде надпрѣваренъ съ оздравяването на Сципиона или съ близкия изборъ на нови консули, рѣшилъ да се възползва отъ първия удобенъ случай за да удържи побѣда надъ Аннибала.

Послѣдния желаялъ това толкова, колкото и Семпроний, както, защото по добрия отъ двамата консули, Сципионъ, билъ раненъ, а другия билъ твърдѣ буенъ и непрѣдпазливъ, а войскитѣ имъ нѣмали бойна опитностъ, тъй и защото справедливо намиралъ крайно незгодно за себѣ си да стои въ бездѣйствие. Знающъ много добрѣ свойства на двамата консули, на войскитѣ имъ и на галлитѣ, легкомисленни и непостоянни, увѣдомяванъ отъ галлскитѣ съглѣдатели за всичко, което произлизало въ римския лагеръ, и добрѣ изучилъ вече мѣстността между двѣтъ армий — открита равнина, на дѣсна-та страна на която протичала рѣчицка въ единъ дълбокъ оврагъ, обрасналъ съ гъсти и бодливи трънакъ, — той расположилъ въ него, на близ-

ко разстояние отъ римския лагеръ, въ засада, по малкия си братъ, Махона, съ 1.000 пѣхотинци и 1.000 конници. А на другия день на размѣнение испратилъ задъ Требия нумидийската конница да безпокои римлянитѣ и заповѣдалъ на армията си да се приготви за бой.

При първото извѣстие за нападенieto на нумидийцитѣ, Семпроний веднага испратилъ противъ тѣхъ всичката си конница, слѣдъ нея 6000 души пѣхота и най послѣ самъ излѣзълъ изъ лагера съ всички останали войски, които нищо прѣди това не били яли. Това било въ самото начало на зимата, валяло снѣгъ и водата на Требия била високо издигната отъ дѣждоветѣ. Римскитѣ войски най напрѣдъ много распалено прѣслѣдвали нумидийцитѣ, които, като се пристрували, че ужъ отстѣпватъ отъ боя, завличали ги слѣдъ себѣ си. Но когато Римлянитѣ прѣминали прѣзъ Требия въ бродъ до гърди въ вода, то отъ студа и глада толкова ослабнали, щото едвамъ можали да държатъ оржжието въ рѣцѣтъ си.

Тогава Аннибалъ испратилъ напрѣдъ около 8.000 болярски стрѣлци и легката пѣхота, за да прикрие останалата си армия, съ която тръгналъ слѣдъ тѣхъ и въ която всички войници били успѣли вече да се нахранятъ. На извѣстно разстояние прѣдъ лагера си той построилъ въ фаланга 20.000 души пѣхота въ една линия, въ срѣдата на която турилъ галлитѣ, по двѣтъ имъ страни африканцитѣ, а на фланговетѣ испанцитѣ. А конницата си, на брой (заедно съ спомагателната галлска) до 10.000 души, турилъ по равно на фланговетѣ, на извѣстно разстояние отъ тѣхъ вдѣсно и влѣво, тъй щото да не се намира срѣщу римската пѣхота, но да може да забиколи римската конница. А прѣдъ

